

Snes Gange. Jeg forstaaer nu ikke, hvorfra disse Konflikter skulde komme. Saaledes som denne Sag har udviklet sig i de senere Aar, forekommer det mig at være en overmaadem Sag at blive endelig færdig med Stutteriet, dersom Rigsdagen vil dette, idet man blot behøver at forkaste dette Forslag. Vi have jo en Behandling af Tillægsbevillingsloven og ligeledes af Finantsloven tilbage, og hvad der i saa Henseende kan være at foretage, kan altsaa overmaade let foretages ved en Anmærkning paa en af disse Love. Dersom vi overhovedet ikke foretage Noget, vil Stutteriet dø Straadød, idet det kun vil have nogle Indtægter af Torterne derude at leve af. Det forekommer mig altsaa, at dette ikke er Noget, som kan være medbestemmende paa vor Afstemning her; det Bestemmende kan efter min Mening alene være, hvad Nytte og Gavn vi ville kunne have af Stutteriet efter den Bestaand, som det vil faa efter dette Lovforslag. Det blev dernæst anført af den meget ærede Minister, at de Vedkommende, som her ville træde til for at holde Stutteriet oppe, om end i en anden Skikkelse end tidligere, slet ikke have nogen privat Interesse i denne Sag, men at det kun er for det Offentliges Interesse, at de ville opoffre sig. Denne Betragtning kan jeg ikke gaa ind paa. Jeg kan ikke tro, at Landets største Hesteopdrætttere ingen Interesse skulde have i at bevare et Stutteri, naar de overhovedet tro, at et saadant er nødvendigt for en god Hesteavl. Efter min Mening kan det ikke siges saa ekslusivt, som den høitærede Minister udtalte det, at Vedkommende her ville opoffre sig udelukkende for det almene Vel. Jeg vil antage, at Sagen omtrent er den, at de ved Siden af at tjene dem selv ogsaa tro at kunne tjene det almene Vel. Dette vil jeg tro snarere er Tilfældet, og altsaa maa vi overveje, om vi tro gjennem denne almindelige Nytte at kunne faa Erstatning for, hvad der kræves af Staten. Dette maa jo være Sagen, og man behøver derfor ikke at gjøre et Dyrkab til — jeg vil ikke sige Medlidensheden, men til Følelser af Gjengæld for ydede Opoffrelser. Min Dygtighed har altid været med Hensyn til

Stamstutteriet, at, naar der ikke var nogen særlig Grund til at imødekomme Dnsket om Stamstutteriets Opretholdelse, vilde det være det Rigtigste at nedlægge Stutteriet, at nedlægge en Institution, hvorom der altid imellem de forskjellige Sagkyndige har hersket forskjellige Meninger, og uden at man har kunnet komme til et endeligt Resultat om, hvad der var det Dnskelige eller ikke Dnskelige, saa i saa Henseende, da jeg hører, at den ærede Minister ikke er principielt imod Stutteriets Nedlæggelse, vilde jeg personlig være mest stemt for, at vi slap for denne Sag; thi jeg tror, at det er en Sag, der egentlig ikke hører ind under de almindelige offentlige Foranstaltninger, som Staten skal besatte sig med. Men paa den anden Side kan jeg ogsaa meget godt, hvad jeg nævnedes første Gang, forstaa, at der er andre Hensyn, som lede ærede Medlemmer til at stille sig paa en anden Maade. Det er altsaa disse to Bemærkninger, jeg vil fremsætte, at vi ikke af Frygt for en Konflikt skulle lade os afholde fra at stemme for, hvad man anser rigtigt, og heller ikke af Frygt for at være ubillige mod dem, der mene at ville opoffre Noget for det almene Bedste, thi saaledes tror jeg ikke, at denne Sag kan ses. Der er endnu et Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at gjøre. Man plejer jo at nære det Dnske, naar der skal træffes en offentlig Foranstaltning, at den da skal komme Landet i det Hele til almindelig Nytte. Jeg tror nu, at det er en bekendt Sag, at det mindste Antal Godser ligger i den vestlige Halvdel af Landet, og at det er i denne Halvdel af Landet, hvor det største Antal Heste opdrættes. Jeg vilde nu gjerne vide, om den Foranstaltning, her omtales, kunde komme Landet paa en nogenlunde ligelig Maade tilgode. Jeg kan af Bestemmelserne i Lovens Paragrafer ikke ret forstaa, hvorvidt det nye Stutteri vil kunne faa saa velsignelsesrige Følger ogsaa udover sin nærmeste Omegn, navnlig i Sjælland. Dette er ikke noget saa Uvæsentligt, hvis der er noget særligt Dnske for, at der skal gjøres Noget for Hesteavl i det Hele; jeg tror, at de Provindser i Landet, der have mest med Opdrætning at gjøre, maatte kunne føle Nytten af en saadan